

THE HINDU TEMPLE SOCIETY OF CANADA

*9th Annual Azhwar Mahothsavam &
108 Kalasa Abhishekam and
Moola Manthra Homam*

SEPTEMBER 09-11, 2011

THE HINDU TEMPLE SOCIETY OF CANADA

The Hindu Temple Society of Canada

(A Regd. Religious and Charitable Organization)

Revenue Canada Reg. No. 11895-8420-RR001)

10865 Bayview Ave, Richmond Hill, ON, L4S 1M1

Tel: 905-883-9109 Web: www.theHinduTemple.ca Fax: 905-883-9834

Dear Devotees and friends:

It is more than nine years since we established the special sanctum (sannidhi) for the Azhwars and Sri Ramanuja in the Perumal side of our temple in Richmond Hill. We installed the AchAryas, Sri Vedanta Desika and Sri Manavala Mamunigal in July 2006. All these were accomplished due to all of your contributions and devotion. The birth Nakshatrams of the various Azhwars and AchAryas have been celebrated regularly since the consecration of their icons with special Thirumanjanam (Abhishekam) and decoration along with recitation of their *pasurams* during the *ArAdhana* of Perumal. These have been held on Saturdays closest to the Azhwar's or the 's birthdays. Those who have attended these will testify to the special joy and bliss of the occasions.

We had the last annual Azhwar utsavam in our temple in the month of Sept 2010. It was a lovely festival, which brought a lot of joy to all devotees. We paid special homage to Sri Thirumangai Azhwar. We dedicated a special *swarna sahasranAma mAlai* for Moolavar perumal. We also had a beautiful Thirukkalyana Utsavam of Perumal with Sri Mahalakshmi and Sri Andal on the third day of the last year's utsavam.. It was a memorable and a joyous event made possible due to the love and dedication of all of you, the devotees and your contributions and donations. All of us have been enjoying the dazzling beauty and the unmistakable smile of our Moolvar Perumal almost invariably every Saturday after the Thirumanjanam and *ArAdhana*.

We wish to invite you all to this year's Azhwars festival, which has been slated to take place on the 9th, the 10th and the 11th of September, the Friday, Saturday and Sunday. The utsavam will follow the annual Perumal's Brahmotsavam.

This year, we will pay special homage to Sri Madhura Kavi Azhwar, who had sung an exclusive and a very special prabandham called the *Kanninun ChirutthAmbu* consisting of 11 verses all on his (Preceptor) Sri NammAzhwar. It is considered a classic example of Bhakthi and has been included in the NAlAyira Divya Prabandham. The articles in this special utsavam booklet will elaborate on the significance of these famous verses.

The Hindu Temple Society of Canada

(A Regd. Religious and Charitable Organization)

Revenue Canada Reg. No. 11895-8420-RR001)

10865 Bayview Ave, Richmond Hill, ON, L4S 1M1

Tel: 905-883-9109 Web: www.theHinduTemple.ca Fax: 905-883-9834

The special *kainkaryams* that we undertook as part of this utsavam this year include making of two special *Padma mAlais* for Sri Parvathi Devi and Sri Durga Devi as well as Sri Hanumantha Vahanam for the utsava Perumal. These will be dedicated to the respective sannidhies through special functions which will be organized. The devotees can look forward to the announcement of these days through our popular web site which has been so beautifully managed and maintained by our Web master, Sri Balu Srinivasan. The innovation and highlights that he brings out for the various special occasions in our temple are simply remarkable and admirable indeed. I am sure you will all join us in expressing our sincere thanks and appreciation to him for the sustained dedication and enormous efforts that he has been exerting towards this *kainkaryam*.

We want to take this opportunity to apprise you all of the developments in our efforts to renovate and beautify the temple. We are considering the completion of two Rajagopurams above the roof for Murugan and Perumal, completion of the rajagopurams below the roof for Murugan, Perumal and Ganesha and add a decorative Vasal for Siva. In addition, we will provide a granite addition to the Ganesha altar, laying down granite floors and walls, complete the columns inside the Mandapams with art work.. We will also complete the outside work including a new entrance to the basement and landscaping. We will be applying for a large loan from the Bank to defray the cost of these improvements. Of course with your support and contribution, we should be able to pay off the loan. Next summer we are hoping to perform a major Kumbabishekam for all of the deities.

The program for this year's Azhwars' utsavam will consist of four sessions over the three days. This will include special Thirumanjanams for all of the Azhwars and the AchAryas on the first day, the morning of Friday, September the 9th with recitation of Azhwar's pasurams. In the evening of that Friday, there will be Sri Suktha and Sri Bhoo Suktha Homam and special Thirumanjanam of Sri Mahalakshmi. On the second day of the Utsavam, which will be the 10th of September, Saturday, in the morning there will be Sri Sudarshana and Sri Purusha Suktha Homams with special Thirumanjanam with 108 *Kalاسas* for the Moolavar Perumal. *Garuda SEvai* of Utsava Perumal with Azhwars' MangalAshAsanam and ThiruppallAndu SAtrumurai will follow this. In the early afternoon of the 11th September, Sunday, we will have a grand thirukkalyana utsavam (Divine wedding) of Perumal with Sri Padmavathi Thayar and Sri Andal. With your participation and dedication, this year's event also will be joyous and blissful.

We sincerely thank all of you in advance for your generous donations and participation in this event. We like to release a small booklet containing some details about the Vaibhavam (Greatness) of Sri Madhura Kavi Azhwar and his work *Kanninun CirutthAmbu*. We pray to Lord Sri Venkateshwara, all the Azhwars and Sri Ramanuja and the AchAryas to bestow their divine grace and blessings on all of you and all your beloved families and friends. On behalf of the board, let me thank you all for your great devotion and support.

Sincerely,

R.K.Moorthy

President,

On behalf of the Board of Trustees of the Richmond Hill Hindu Temple

MADHURAKAVI AZHWAR

By

Sri R. RAMNUJACHARI

I

Madhurakavi, the poet of sweetness, has the unique distinction of being the only Azhwar who has sung exclusively in praise of his AchArya; he has a grand poem extolling the greatness of his preceptor, saint Satakopa. He found his way to the divine life through whole-hearted, unremitting devotion exclusively to his preceptor.

Born at ThirukkOloor near Azhwar Tirunagari, the birth place of Satakopa, in the month of Chittirai (April-May) under the star *Chitra*, as an *amsa* of Kumuda, he became in due course proficient in vedas and other sacred lore. But he found much learning burdensome, unless it led to spiritual vision. So, he went on a pilgrimage to Ayodhya, Mathura and other places hallowed by sacred memories of the activities of Sri Rama and Sri Krishna; but the unrest in his soul only increased; and he intensely longed for an AchArya who could point the way and guide him along the path to spiritual peace and perfection. One day, while at Banaras (Kasi) he thought he saw a bright illumination in the southern horizon. It persisted for a few days. He interpreted it as a sign of beckoning him to proceed southward to meet the guru, he was longing for. Travelling during nights, always following the effulgence, he reached at last Azhwar Tirunagari, when for a wonder, the light no longer visible in the south shot up to the zenith like the sun. It was an indication that his AchArya was in that holy city. On enquiry he learnt that there was a youngster left since his birth in the hollow of a tamarind tree opposite the shrine of Adinatha, the presiding deity of the place, and who had all along been in *Samadhi* and had not taken food or drink. He hastened to the spot and saw this marvel of the young saint with a garland of vakula flowers adorning him and was struck with awe and reverence; and felt certain that the *Vakula-bhUshana Bhaskara* (the Sun adorned by Vakula flowers) heralded the passing away of the terrors of the night, (the darkness of ignorance) and the dawn of the hope and joy of the day (of the light of wisdom and spiritual joy and fulfilment), and settled down to serve him. As years rolled by, the master grew up but evinced no interest in the world around. Madhurakavi took some effort to dispel his own apprehensions as to whether the godly soul would see, hear and speak, in a word, be interested in mundane affairs. Finding that he could look around and hear, Madhurakavi felt encouraged and posed a rather puzzling question:

செத்ததின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால் எத்தை தின்று எங்கே கிடக்கும்?

Out came the prompt answer:

அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்

"It would eat that and live in tha". The reply was as aphoristic as the question. The problem raised relates to the central mystery of existence, namely human bondage and destiny. This highly significant answer refers to life at two levels, (i) that of unregenerate man and (ii) that of man who has awakened to the spiritual call. (a) Ordinary souls, unregenerate men (*baddha jivas*), taste the pleasures of the body and wallow in the mire of samsara; (b) souls desirous of attaining moksha (mumuksu) drink deep of the fountain of God's excellences, beauty and grace and dwell constantly in Him who resides in their heart; i.e. they live, move and have their being in God. These two meanings stem from the two significations of the word அத்தை (i) prakrti and (ii) God, the meaning of the letter "அ"

This is an answer that Satakopa alone can give; for to him God is *dharaka* (sustainer), *pOsaka* (nourisher) and *bhOgya* (object of enjoyment).

உண்ணுஞ் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்

(*Tiruvaimozhi* 6-7-1)

Madhurakavi's joy knew no bounds; he has found an AchArya of the eminence of this great saint and he spent the rest of his life serving him. On his side, the Saint got the disciple he was perhaps looking for. With a devout and competent *sisya* by his side, the saint poured out his heart in the form of four prabandas – *Tiruviruttam*, *TiruvAsiriyam*, *PeriyatiruvandAdi* and *Thirvoimozhi*. They are accounts of his experiences as and when they occurred; and not retrospective accounts of what happened earlier, and, are therefore, authentic. Madhurakavi recorded them faithfully and propagated them. After the passing away of the master, he installed an image of the master and offered worship to it.

The *guru-sishya* relationship between NammAzhwar and Madhurarakavi is of interest as revealing that Vaishnavites have been wholly free from caste prejudice and have been characterised by catholicity of outlook. The preceptor and the disciple belonged to different age groups and castes; yet it was not considered strange or improper for an aged person who was also a Brahmin seeking a youthful guru belonging to a lower caste and placing himself entirely at his disposal and considering him as his God.

Through his discovery of one of the greatest preceptors of the world and through his tireless efforts to spread the master's teachings, Madhurakavi, the very embodiment of *AchArya-bhakti*, has earned the gratitude of the vaishnava fold. No wonder they sing: "Blessed be the noble soul that held fast to ParAnkusha (NammAzhwar) as the Supreme"!

Madhurakavi's appearance on the human scene some time before Saint Satakopa is hailed as the Arunodhaya, the dawn of Aruna, that heralds the forthcoming rise of the Sun, Vakula-bhUshana Bhaaskara. His own place is assuredly among the galaxy of spiritual luminaries, the Azhwars whose impassioned utterances are a potent force in the regeneration of man.

II

Madhurakavi has left us only one work, *Kanninun-chirutthAmbu* - கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு so called from its opening words. In all probability, it was composed in the immediate presence of Saint Satakopa, who was everything to him, mother, preceptor, and God. Vedanta Desika's reference to it in PrabandasAra as "முன் கூறிய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" and Madhurakavi's resolve in verse 10 "முயல்கின்றேன் உன்தன் மொய்கழற்கன்பையே" support this view.

In two verses one in Sanskrit and the other in Tamil, Nathamuni has expressed his deep reverence for Madhurakavi who knew no Paradevata other than his preceptor, ParAnkusa, who derived infinite bliss by reciting the master's composition – the Tamil Upanishads, and who obtained transcendental felicity through the grace of his AchArya.

Vedanta Desika wrote a commentary on Kanninun chirutthAmbu entitled Madhurakavi Hridayam; but it is lost. He devotes one verse (verse 7) in his PrabandasAra and another in GuruparamparasAra (verse 2) to a concise statement of the great value of Madhurakavi's contribution. The second of these two verses is a masterpiece of epitomising effort. In half a verse Vedanta Desika sums up the gist of the ten stanzas of *Kanninun chirutthAmbu*, using no more than just one phrase for each verse. It is quoted here, for the sake of its rare excellence.

இன்பத்தில் இறைஞ்சுதலில் இசையும் பேற்றில்
 இகழாத பல்லுறவில் இராகம் மாற்றில்
 தன்பற்றில் வினை விலக்கில் தகவோக்கத்தில்
 தத்துவத்தை உணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில்
 அன்பர்க்கே அவதரிக்கும் ஆயன் நிற்க
 அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளேகொண்டு
 துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டும்
 தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே

Madhurakavi's *AchArya-bhakti* is unique and it was an inspiration to Vedanta Desika whose reverence for his preceptor is well-known. Like Madhurakavi, he reveres the *AchArya* as God. 'AchAryadiha devatAm samdhigam anyAm na manyAmahe' (There is no God higher than the AchArya). Even in a mood of self-forgetfulness Madhurakavi does not recognize any God other than his guru, just as Thirumazhisai Azhwar would not, even unwittingly, owe allegiance to any deity other than the Lord of Sri. In this respect, Madhurakavi may be compared to Satrugna who knew no God except Bharata. It was through Bharata that he got the blessings of Sri Rama. Even so Madhurakavi says that by serving Satakopa, he was able to enjoy the beauty of the Lord's glorious form and figure. In fact, it is mentioned as one of the fruits of wholehearted and exclusive service to his AchArya.

Though a praise of the AchArya, rather than of the Lord, *Kanninun chirutthAmbu* is held in high esteem and treated as being on a par with the works of the other Azhwars. It is included in Mudal Ayiram (the first thousand) of Divya Prabandham, and is recited before and after Tiruvoimozhi, and resembles in this respect the sacred *pranava* in relation to the Sankrit Vedas.

A very special feature of this work is its emphasis on the importance of *prapatti-marga* as the most effective means of invoking the Lord's grace which is the ultimate means to moksha. Prapatti is of four kinds – *svanishtai*, *ukthnishtai*, *bhAgavata nishtai*, and *AchAryanishtai*. Madhurakavi followed the last of these. By complete surrender of oneself to the AchArya, one reaches the goal of life. By example and percept, Madhurakavi has clearly demonstrated that prapatti is an ancient path and it requires on the part of the aspirant abiding faith (mahAvishvAsa). Vedanta Desika has made pointed reference to this.

மதுரகவி தோன்றக்காட்டும்தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே

III

The following is a free rendering of the eleven verses comprising the prabanda:

The first five stanzas state how Madhurakavi sought the holy feet of saint Satakopa and considered him his all and the next five stanzas recount the blessings conferred on him by the AchArya.

1. I am fascinated by Krishna, the wonder-worker who allowed himself to be bound by Yashodha to a wooden mortar with a knotted rope hurtful to the body; nevertheless, I experience much greater sweetness and joy when I approach my preceptor, KurugUr Nambi, (Saint Satakopa) and utter his name. My tongue delights in singing his praise.
2. I derive great happiness glorifying him. I am indeed fortunate in having sought his holy feet. I know of no other God than my guru. I shall spend all my time reciting melodiously his compositions and that shall ever be my pleasant vocation.
3. I am a devotee, a servant of the Saint of the holy city of TirukkurugUr. Through his unbounded grace I have been blessed with a vision of the wondrous form of the Lord with His consort, even though I have sought refuge in Satakopa rather than the Lord of the celestial beings
4. Persons well-versed in the four vedas may consider me low and unworthy; and for that reason, Satakopa, has not left me to myself, but has been a father and a mother to me and taken me under his protective care and accepted me as his devotee. What shall I say of his compassion!

5. Before I got to love and revere my preceptor, I set much store by material wealth, coveted what did not belong to me, and regarded young women as a source of true delight. But after coming under the influence of Satakopa, hailing from TirukkurugUr with golden houses, he has thoroughly transformed my nature and I have become deeply devoted to his holy feet and achieved true wisdom and insight.

Madhurakavi indicates in this verse one of the important truths emphasized by the VisishtAdvaita vedAntin namely, that whoever considers himself independent and fails to see that he is but a property, a *prakAra* or mode of the Lord, is guilty of appropriating to himself what belongs to God – guilty of *AtmApahAra*.

6. From this day onwards, he has stood by me, accepted me as his disciple who is moved to praise his master's greatness and glory. Satakopa will never forsake me.
7. MAran, the son of KAriyAr, (i.e. Saint Satakopa) took me under his protection, and made me change my former ways. I shall make known throughout the world his boundless compassion for mankind that has inspired his exquisite Tamil songs.
8. To enable devout persons who are grateful to the Lord for His benevolence, understand and appreciate the profound teachings of the Vedas which are difficult of comprehension, the Saint has explained their essence in a thousand verses. His compassion seems to be greater in this world than even the Lord's.
9. Satakopa has achieved the marvel of helping to fix durably in my mind the inner truths enshrined in the Vedas which even learned men find difficult of comprehension. My devotion to Satakopa, who is a rare embodiment of all excellences, has already borne fruit.
10. Though he has himself nothing to gain by converting the wayward, and though they may not deserve the time and effort spent on their reformation, he corrects even the most refractory persons, transforms their ways and makes them fine devotees. It shall be my endeavour to be ever more intensely devoted to my AchArya.
11. These ten stanzas composed by Madhurakavi are expressive of his intense devotion to Saint Satakopa, who has measureless love for God-lovers, who love and are loved by Bhagavan. Whoever studies this work with genuine interest will surely reach Vaikunta.

The meaning of the word "நம:" ("Namaha") and *Kanninun ChirutthAmbu*

Sri ParAsara Bhattar was one of the Sri Vaishnava AchAryas from the 11th Century C.E. He was the son of Sri KurEsha, an intimate disciple of Sri Ramanuja. According to all accounts, Sri Bhattar had the fullest blessings and grace of the *Divya Dampathies* (the divine couple Sri Ranganatha and Sri MahALakshmi). He functioned as the *PurOhithar* (the chief priest) for the Srirangam temple, directly looking after the various *kainkaryams* (services of worship) for the Lord. He was a great poet and an erudite scholar of all the *Vedic ShAstrAs* and the hymns of the Azhwars. He wrote a famous commentary on *Sri Vishnu SahasranAmam*. He was known to have recited extempore many *sLOkas* (verses) before Lord Sri Ranganatha at Srirangam. Some of those verses are still recited on special occasions including during *Thirumanjanam* (sacred bath) of Lord Sri Ranganatha. These verses are called Sri ParAsara Bhattar's *thirumanjana kattiyam*. On one such occasion when Sri Bhattar was in the presence of the Lord Sri Ranganatha after His sacred bath, clad in wet yellow robe and a single garland of *Tulasi* (holy basil), lit by the shining lamp at the altar, the sight stimulated him to compose the following verse. It is composed as a dialogue between the *Lord* and the individual *self* (*Jeeva*) and it runs as follows.

த்வம் மே அஹம் மே. குதஸ்தத் தத³பிகுத: இத³ம் வேத³முலப்ரமாணாத்
ஏதச்ச அநாதி³ஸித்³தா⁴த் அநுப⁴வவிப⁴வாத் ஸோடபி ஸாக்ரோஸ ஏவ
க ஆக்ரோஸ கஸ்ய கீ³தாதி³ஷு மம விதி³த: கோடத்ர ஸாக்ஷீ ஸுதீரஸ்யாத்
ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்³யமத்⁴யஸ்த²வத் த்வம்.

The meaning of the verse when translated:

The Lord: த்வம் மே "you are mine (possession)"

The Jeeva: அஹம் மே " I am mine"

The Lord: குதஸ்தத் "How is that?"

The Jeeva: தத³பிகுத: "What is the reason behind what you said?"

The Lord: இத³ம் வேத³முலப்ரமாணாத் "What I said is settled in the *Pranavam* of the Vedas"

The Jeeva: ஏதச்ச அநாதி³ஸித்³தா⁴த் அநுப⁴வவிப⁴வாத் "What I said is based on the strength of the eternal experience"

The Lord: ஸோடபி ஸாக்ரோஸ ஏவ "That experience has been objected to"

The Jeeva: க ஆக்ரோஸ கஸ்ய "Who had objected and where?"

The Lord: கீ³தாதி³ஷு மம விதி³த: "By my statements in *ShAstAs* (scriptures) like *Geetha*"

The Jeeva: கோடத்ர ஸாக்ஷீ "Who is the witness for that"

The Lord: ஸுதீரஸ்யாத் "The *GnAnI* (the man of knowledge) is the witness"

The Jeeva: ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ "Lo! How can he, who is partial towards you?"

Sri Bhattar, goes on to conclude:

இதி : "thus"

ந்ருகலஹே: "when the *Jeeva* is in tussle (with you)",

ம்ருக்³யமத்⁴யஸ்த²வத் த்வம்: "since there is no other mediator available, it looks as if You are giving a *"satya PramAnam"*, (word of oath) (wearing the wet dress)".

The struggle between the soul and the Supreme Lord has been endless through the ages due to veil of ignorance clouding the mind of the human being. Our erudite and compassionate *AchAryAs*, have through their practice, teachings, texts, treatises and *stOtras* (hymns), have been and are a constant guiding light for us in understanding and living life with a higher purpose and the goal of liberation from mundane life (*samsAra*), etched in our mind and spirit. The term "*namaha*" which we often use in our daily prayers connotes the essence of this understanding and forms the subject of this article.

The following is an attempt at bringing out the meaning of the word "நம:" ("*Namaha*") in the eight syllable திருமந்திரம் ((*Thirumantram*) (holy *mantram*), "ஓம் நமோ நாராயணாய" "*Aum NamO NArAyanaya*") as per the commentary of the great *AchArya SwAmi Sri VedAntha Desika*. The beautiful and the elegant explanatory notes for this work of the *AchArya* have been written by *Sri Ubhya VedAnta VidwAn Oppiliappan sannidhi navaneetham Sri RamaDesikAchAryar SwAmi*. This is available in the book "*Chillarai Rahasyangal - Second Part* சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் இரண்டாம் பாகம், published by *Srimad Andavan Sri Poundarikapuram SwAmy Asramam, Srirangam, 2001_2nd Edn* by *Sri PArthasArathy SwAmi – Sri Desika Sathanam, Besant Nagar Chennai*). This article is based on this wonderful resource. Some portions of the actual text from the commentary of *SwAmi Desika* are also given in Tamil script.

Often a hidden rule that seems to be followed in scriptural texts is that any given sentence tends to emphasize the meaning it intends to bring out denying all other opposites. In the *Pranavam* (the word which refers to the mystic syllable "ஓம்" "Aum"), it has been established that the individual self is the servant and the possession of the transcendental Lord, the consort of Sri and not of any others. Following the same idea, the middle word "நம:" ("Namaha") arises as well. All the great seers considered the meaning of this word to be quite important and supported its implications.

In *PAncha RAtra ShAstra* (Vaishnava Agama, an authoritative source book) three different derivative meanings have been given for this word "Namaha". One is *Sthoolam* (gross meaning) which is derived grammatically. According to this, the word will refer to the physical salutation of the *jeeva* (the individual self) towards the Lord as well as the physical aspect of one's surrender (*prapatti*) to the Lord. The *Sookshma* (the subtle) meaning is arrived at by using *Niruktam* (etymology). Based on this, it will reveal that *one's self* and one's possessions are not one's own. It will also indicate that the *jeeva* is not independent. The third meaning is derived from mystical teachings. By this, the goal to be reached by surrendering to the Lord is actually the Lord Himself.

இவற்றில் ஸூக்ஷ்ம யோஜனை விரோதி⁴ஞானத்துக்கும், அனிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்த²னைக்கும், பரதந்த்ர ஸ்வரூபநிஷ்கர்ஷத்துக்கும், பா⁴கவத ஷேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கும், உபாய விசேஷ ஸித்³தி⁴க்கும் உபயுக்தமாகயாலே இத்தை விசேஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பார்கள்

"Of these three, the AchAryas favour the subtle meaning for the following reasons. It helps one to discern the adversaries for realizing the real nature of one's *self*. It also helps one to pray for relief from one's own adversaries. It also helps one to strengthen the understanding of the real nature of the *self* as dependent and belonging only to the Supreme Lord. It also helps to realize that one's *self* is also the servant of the Lord's devotees. Furthermore it also helps to understand clearly about the best means namely "*prapatti*" (surrender)".

The word *Namaha* can be taken as a sentence with two words namely *na* (ந) and *maha* (ம:) . For one who has understood the real nature of one's *self*, here is indicated the elimination of its own adversaries. For *one-self*, the pre-existing adversaries are the thoughts and ideas that "I belong to myself and everything around me is mine". The adversaries that are likely to arise after attaining the eternal realm as described in the word, "நாராயணாய" "NArAyanaya", will be the wrong idea of considering all of that experience as "I am experiencing them and I am enjoying them for myself alone". Since it is important to get rid of all these, even before the word "*maha*" which describes the adversaries, the word "*na*" that describes its negation or elimination appears.

The word "ம:" ("*maha*") is the 6th case singular for the word, "ம்" ("*m*") The latter refers to the individual *self* ("*jeeva*") and it gives the meaning for the word "I" when used. The 6th case singular of this, "*Maha*", will give the meaning "mine" "எனக்கு". Both the "I" sense and "mine"

sense are the adversaries that will not fit the real nature of the individual *self*. Unless one understands one's true adversaries, one will not be able to pray for their destruction and elimination.

Thus when considering the meaning for the word *Namaha*, one needs to include the third letter of the *Pranavam*. ("Aum"). The third letter "ம்" ("m") refers to the individual *self* ("jeeva"). The 6th case suffix "mah" ("ம:"), is generally used to indicate *ஸம்பந்தம்*, "relationship". Here it must be taken to indicate the individual *self* to be the servant of the Lord. When this is extended to the word *Namaha*, it will give the meaning. "நான் எனக்கு அடியனல்லேன்" (" I am not the servant of my *self*"). This is particularly striking since it changes ones' view of one *self*.

"அஹம் மே" என்று அநாதி³யாக ப்⁴ரமித்தவன், இப்போது "ஆத்மாடபி சாயம் ந மம" என்கிறான்.

"From a previous misconception and self declared independence that "I am the servant of my own *self*", the contrast of a proper understanding of one's *self* arises that," I am not the servant of my *self*".

"ஆத்மாடபி சாயம் ந மம ஸர்வாடபி ப்ருதி²வீ மம

யதா² மம ததா² அந்யேஷாமிதி பஸ்யந் ந முஹ்யதி"

(*MahAbhAratham ShAnthi Parvam 25-19*)

"My "*self*" is not mine. Misconstruing that which does not belong to one's *self* as one's own, will lead to the thought that the entire world is one's possession. Similarly one is not also the servant of others. One who understands this will not get confused."

The objection that may be raised is how one can be considered the servant and the master at the same time, which will be implied by the statement that "I am not the servant of my *self*". AchArya cleverly points out that the character of the servant ("*SEsha*" சேஷன்) is always to do things which bring glory to the Master ("*SEshi*" சேஷி). The master therefore is the recipient of such acts of the servant. Since it is entirely possible for one to engage in actions that add to one's own fame and glory, the statement that "I am not the servant of my *self*" has no defect in formation. The corollary of this when one says that the word "*Namaha*" gets rid of this misunderstanding has also no defects in formation.

தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் அதி ஸயமும் பரார்த²ம் என்று அநுஸந்திக்கைக்காக இங்கு "தான் தனக்கு சேஷனல்லன்" என்கிறது.

The result of this proper understanding is that even when one does actions which happen to bring glory to one-*self*, one will be able to consider the results of such actions also to belong only to the Lord.

1. The word "Namaha" eliminates the sense of "I" and "Mine":

Since for the individual *self*, the "*jeeva*", its real nature is not its own possession, the implicit meaning is that it cannot be the master of anything. If one adds an extra word, "கிஞ்சித்" "*kinchit*", one can say as follows:

"ம:" "For me the *jeeva*", "கிஞ்சித் ந" "nothing is mine".

This provides both meanings namely "I am not my possession" and " I have no ownership to anything that I happen to have". Thus the sense of "I" and "Mine" get destroyed. They are after all the root cause of this bondage in the mundane life.

AchArya refers to ThiruvAimozhi of Sri NammAzhwAr here. "யானே என் தனதே என்றிருந்தேன்" என்கிற ஸம்ஸார மூலங்கள் சேதி³க்கப்படுகின்றன.

யானே என்னை அறியகிலாதே

யானே என் தனதே என்றிருந்தேன்

யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே

வானேயேத்தும் எம்வானவரேறே (திருவாய்மொழி - *ThiruvAimozhi* 2-9-9)

"Not understanding myself, I was thinking that I was the master and all were my possessions. Myself and mine are all Yours. O' my Lord the Almighty, who is worshipped by all the celestials".

2. The word "Namaha" also implies that the *Jeeva* has no independence.

The middle letter உ ("*u*") in the *Pranavam*, has already indicated that the *jeeva* is not the servant of any others except the Lord. Thus in the *Pranavam* itself, it is clear that the *jeeva* who is other than the Lord, is therefore not the servant of itself. So if the word "Namaha" were to bring out the same meaning it will suffer the defect of repetition. This is addressed in two ways. The first is by invoking கோ³ப³லீவர்த³ந்யாயம் (the logic of *Gobaleevardha*). In the statement "Bring the cattle, bring the bulls", although the bulls belong to the class of cattle, it also can indicate that the first part refers to all animals in the class except the bulls, and therefore the latter is specified separately. By this logic, it will imply that the letter "உ" ("*u*") excludes relationship to all others except the "*jeeva*" and in "*Namaha*" the relationship with the *self* is specifically excluded. Another explanation is that the repetition is meant to reinforce the idea that, "I am not the servant

of my *self* ". Finally it is also useful to add the word, "ஸ்வாதந்தர்யம்" (independence) and state, "ம: ஸ்வாதந்தர்யம் ந" ("no independence for me"). This helps to get rid of the misunderstanding of one's independence.

AchArya refers here to Sri NammAzhwAr's verse in *ThiruvAimozhi* 5-8-3

என் நான் செய்கேன் யாரேகளைகண் என்னையென் செய்கின்றாய்

உன்னாலல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் குறை வேண்டேன்

கன்னார்மதிள் சூழ்குடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணாள்

சென்னாள் எந்நாள் உனதாள் பிடித்தேசெலக்காணே.

"O'Lord!, Without your grace what can I do? Who is the refuge for me except you?"

3. The Jeeva's agency.

Jeeva has the ability to act. Along with the understanding that the *self* is the servant of the Lord, it is also important to know that the ability to act is also something bestowed upon the *self* by the Lord. This is different from the situation in life where one sees "masters" and their respective subordinates where the ability to act is not conferred by their bosses; whereas here, only the Lord is totally independent. For the *jeeva*, the ability of agency is conferred by the Lord and the resultant benefit also is only the Lord's.

காரணத்வம் தத்வத்ரய ஸாதா⁴ரணம். கர்த்ருத்வம் ஜீவ ஈஸ்வர ஸாதா⁴ரணம். இதில் பர அதி⁴ந கர்த்ருத்வம், த்ரிவித⁴ சேதந ஸாதா⁴ரணம்.

"All three principles namely சேதநர் ("*ChEthanar*") the sentient, அசேதநம் ("*achEthanam*") the insentient and ஈஸ்வர ("*Easwara*") the Lord share in causations. Ability to act (agency) is shared by the sentient *jeevas* and the Lord. The ability to act is conferred by the Lord to all *jeevas* whether they are பத்தர் ("*Baddhar*") the bound, முக்தர் ("*Mukhthar*") the liberated or the நித்யர் ("*Nityar*") the eternal. Only the Lord's agency is independent".

The truth being this, one gets the feeling of independence in actions. The reason for this is the eternal *karma* (கர்மம்). In addition, being interested only in the benefits to be obtained during the current life, people become involved actively with the world and drawn only to the scriptural texts that deal with this aspect alone (ப்ரவ்ருத்தி ஷாஸ்த்ரங்கள் "*pravrutti shAstrAs*") and that too superficially. Getting rid of this misunderstanding of one's own independence in actions, is the true import of all the scriptural texts that teach about the withdrawal from action

(renunciation) paying more attention to the life after (நிவ்ருத்தி ஸாஸ்த்ராங்கள் "*nivrutti shAstrAs*").

4. BhAgavatha kainkaryam. (Service to the devotees):

இப்படி ததே³க ஸேஷபு⁴த மாகவும் ததே³க நியாம்ய மாகவும் பத³த³வயத்தாலே ஸ்வரூபம் சிக்ஷிதமானால்

"யதே²ஷ்டவிநியோகா³ர்ஹம் ஸேஷ ஸப்³தே³ன கத்²யதே

ஈஸ்வரேண ஜக³த் ஸர்வம் யதே²ஷ்டம் விநியுஜ்யதே

என்று அபி⁴யுக்தர் (கற்றபெரியோர்) சொன்னபடியே ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி விநியோக³த்தாலே பா⁴க³வத ஸேஷத்வம் ப்ராப்தமாகிறது.

By the "*pranavam*", it becomes established that the *jeeva* is the servant of the Lord and by the word, "*Namaha*" it becomes clear that the *jeeva* is under the control of the Lord. By these two words, the real nature of the *jeeva* is made clear.

The Master can use his servant as he sees fit. Thus the independent Lord, who is the master when he wants to use his servants the *jeevas* as He chooses to do, is able to make them the servants of His devotees as well. He has the authority and power to do so on account of His independence.

ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் என்ற இவனுக்கு ஸ்வ அதி ஸயத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வ ஆஸ்ரித அதி ஸயம் அபி⁴மதமாகையாலே தத்- ஸேஷத்வம் தத³ய ஸேஷத்வ- பர்யந்தமாயிற்று.

In *Bhagavat Geetha*, the Lord Sri Krishna talks about the person with wisdom and great devotion towards Him, as one close to His very heart. Thus He considers the fame of His devotees to be greater than His own.

Sri Krishna says in *Bhagavat Geetha*, (7-16) that "Four types of men of good deeds worship Me. O' Arjuna! These are the distressed, the seekers after knowledge, the wealth –seekers and the men of wisdom".

ப்ரியோ ஹி ஞாநினோ அத்யர்த²மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: (*Sri Bhagavat Geetha* 7-17)

Of these, "I am very dear to the man of knowledge and he too is dear to Me"

உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் (*Sri Bhagavat Geetha* 7-18)

"All these are indeed generous, but I deem the man of knowledge to be My very self"

AchArya here refers to words of sage NArada as well as the AzhwArs.

ப்ரப⁴வோ ப⁴க³வத் ப⁴க்தா மாத்³ரு ணம் ஸததம் த்³விஜ:

"உன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தாய்", "அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த விமலன்" என்கிற அநுஸந்தாநம் ஸர்வ பா⁴க³வதருக்கும் ஸமாநம்.

(Sage NArada says, "ப்ரப⁴வோ ப⁴க³வத் ப⁴க்தா மாத்³ரு ணம் ஸததம் த்³விஜ:"

O' Brahmin! The devotees of the Lord are my masters always").

தோன்றியதோள்தொண்டரடிப்பொடியென்னும்

அடியனை, அளியனென்றருளி உன்னடியார்க்கு

ஆட்படுத்தாய்! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (திருப்பள்ளியெழுச்சி-*Thiruppalliyezhucchi* -10)

Sri Thondaradippodi AzhwAr requests the Lord in the last verse of his work *Thiruppalliyezhucchi*, to consider him as someone fit to be protected and assign him to be in the service of His devotees.

அமலனாதிபிரான் அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த

விமலன், விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்

நிமலன் நிம்மலன் நீதிவானவன் நீள் மதிளரங்கத்தம்மான், திருக்

கமலபாதம் வந்துஎன் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே

(அமலனாதிபிரான்- *AmalanAdhiPiran*-1),

Sri ThiruppAnAzhwAr in the first verse of his work, *AmalanAdhi pirAn* says that the lotus feet of the ancient and immaculate Lord, who made him the servant of His devotees (who consider Him alone as their sole goal), who is the suzerain Lord of the celestials, who is resident in ThiruvEnkatam with fragrant and plush gardens, who is pure and who does not expect anything in return, who is faultless and rules over the righteous realm of the eternal stars, who reclines in Srirangam surrounded by tall walls, appeared to come inside his eyes of their own accord.

Thus being a devoted servant of the Lord eventually achieves fulfillment only in serving His devotees.

(Please note that is where lies the significance of the traditional Sri Vaishnava practice of துதீய ஆராதி⁴நா (*Thadeeya ArAdhana* – worship of the devotees).

இப் ப்ரதிபத்தி ஒத்திருந்தாலும் ப்ரவ்ருத்தி சிஷ்ய ஆசார்யாதிகளுக்கு போலவே ஸ்வதந்த்ர ஆளுகையாலே வ்யவஸ்தி²தை யாயிருக்கும்.

While this mental attitude will be similar between devotees, the mode of conduct will be somewhat governed by the scriptural injunctions ordained by the Lord. This is exemplified for instance in the respective prescribed conducts of a disciple and his/her preceptor, as per the scriptures ordained by the Lord.

5. Who are BhAgavathAs?

இங்கு அடியார் என்கிறது ப⁴க³வத் ஷேஷத்வ ஞாநவாஸ்களான ப்ரதிபு³த்³த⁴ரையும், நித்யரையும், முக்தரையும்.

"The true devotees are those who have the understanding and attitude that they are the servants of the Lord SrIman NArAyana, considering Him alone as the ultimate Reality. If a devotee even when still in this mundane life has such an attitude, he is to be included in the same category as the eternal attendants of the Lord and the ones who are already liberated".

"நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" (திருமங்கை ஆழ்வார் - பெரியதிருமொழி- 8-10-3) என்கையாலே இதுவே திருமந்திரத்துக்கு உயிர் நிலை.

"To be servant of such devotees is in fact the central core and the sum and the substance of the eight syllable holy Thirumantram". (Sri Thirumangai AzhwAr's Periya Thirumozhi 8-10-3)

6. Evidence for the word "Namaha" also indicating 'Prapatti':

இப்படி ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி இட்ட வழக்கான தனக்கு அவன் நடத்தின நல் வழியாலே அவனைப் ப்ரஸந்நன் ஆக்கி புருஷார்த²ம் பெற வேண்டுகையாலே யதூ²தி⁴காரம் த்³வ்யத்திலும் சரம ஸ்லோகத்திலும் சொன்ன வசீகரணம் இங்கே அர்த² ஸித்³த⁴ம்.

Thus as shown above the *jeeva* being under the control of the independent Lord, is placed in a position to carry out what has been assigned to him by the Lord. Carrying out the best means under the guidance of the Lord, the *jeeva* is poised to please the Lord thereby obtain the fruit there of. Thus pleasing the Lord becomes important. The best means to do so is through surrender or *SharanAgati* or *prapatti* . This has been indicated explicitly in the words "ஸரணமஹம் ப்ரபத்³யே" "I am seeking refuge" in the *Dvaya mantram* and in the words of the

Lord in *Bhagavat Geetha Charama SIOkam*, "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" "Seek Me alone as your refuge". The same meaning is implied in the word "*Namaha*".

The AchArya cites several *pramAnAs* here.

ஸரணம் ப்ரதி தே³வாநாம் ப்ராப்தகாலம் அமந்யத (*MahAbhAratham Aranya Parvam* (48-16) :

"After carefully thinking and analysing in many ways, Damayanthi, "thought that it was time to seek refuge at the Devas". When she did seek the refuge of the Devas, she used the word "*Namaha*"

ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாத⁴வ:

க³ச்ச²த்⁴வமேந ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபா⁴:

(*MahAbhAratham- Aranya parvam- 161-55*)

"The consort of Lakshmi, the Lord is the mother and father for all the worlds. O' PANDavas! Considering Him, the protector (of all) as the means, seek His refuge". (Sage MArkandeya's advice)

ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்தா² யமௌ ச ப⁴ரதர்ஷப⁴:

த்³ரௌபத்³யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்³நம்

(*MahaBharatham_ Aranya Parvam 161-56*)

"Thus addressed, the three sons of Kunthi, along with Nakula, Sahadeva and Draupadi, all sought refuge at Sri Krishna."

It needs to be noted that Sage Sri MArkandeya advised the PANDavas to do *SharanAgati* to Sri Krishna and in the very next verse here, it says that the PANDavas did "*Namaha*" to Sri Krishna implying clearly that the word "*Namaha*:" intrinsically conveys the meaning of *Prapatti*.(*sharanAgati*).

In the Mantra Raja Pada Stotram on Sri Nrsimha Bhagavan ("Lord Sri Nrsimha") by Lord Siva, the word " நம:" is used clearly to indicate "ஆத்மநிவேதந பரம் " of "surrendering of one's own *self* "

Also in explaining the meaning of the eight syllable holy *Thirumantram*, one of the various meanings given for the word "*Namaha*" is that it indicates directly "the act of surrender that we need to perform".

Also it has been accepted by ancient knowers that just as the word "*Swaha*" indicates the "offerings into the fire", the word "*Namaha*" indicates "the offering of one's own *self*".

நம: ஸம்³ந்த³ம் தானே தன் துவக்கற ஸாங்க ப⁴ர்ந்யாஸத்தைக் காட்டுகிறதாகவுமாம்.

The AchArya states here that the word "*Namaha*" clearly shows "ப⁴ர்ந்யாஸம்" (the "*BharanyAsam*") with all its integral parts, consists of "breaking the relationship with *one's self* and submitting the burden of *one's self* on the Lord"

7. The internalisation and understanding of the true relationship with the Lord is the inner meaning of *Prapatti*.

தாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச என்கிற அடைவே ப்ரணவத்திலே ஸம்³ந்த⁴ ஞாநமும் நமஸ்ஸிலே உபாயமுமாகச் சொன்னவர்கள் தாமே ஸம்³ந்த⁴ ஞாநமே உபாயம் என்கிற இது இதன் ப்ராதா⁴ந்ய விவகையாலேயாமத்தனை. இதுக்கு ப்ராதா⁴ந்யம் ஆத்ம-அபி⁴மாந-அநுக³ண- புருஷார்த²- வ்யவஸ்தையாலே ஐஸ்வர்யாதிகளை - அருவருப்பித்து ஸ்வரூப அநுரூபமான பரம புருஷார்த²த்திலே ருசியையும் த்வரையையும் விளைப்பித்துத் திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச்சிந்தித்து உய்யும்படி பண்ணுகை.

Sri AlavandAr states in his சது ஸ்லோகி (*Chatussloki*) glorifying Sri MahALakshmi, that he is coming forward feeling encouraged to glorify Her in his *stOtram* for he is Her servant and that he has taken refuge under Her.

The understanding of *one's self* as the servant "தா³ஸ" ("*dAsa*") arises from the understanding of the relationship between the self and the Lord (ஸம்³ந்த⁴ ஞாநம்). The understanding of *one's self* as the ப்ரபந்ந ("*prapanna*") (one who has surrendered) necessarily implies the understanding that comes from the word "*Namaha*", which indicates the means (உபாயம்) which is *prapatti*" (surrender). Thus some therefore rightfully conclude and state that understanding of *one's self* as the servant of the Lord actually is *prapatti* (surrender).

If one looks into this in depth, there will be no conflict that is inherent in the last statement. For it is the understanding of the relationship of *one's self* to the Lord, the Supreme to be the nature of the servant to a Master, that becomes the kindling and starting point for performing the action of surrender. Thus this ஸம்³ந்த⁴ ஞாநம் ("*Sambandha Jnanam*") ("understanding of this relationship") becomes quite essential. That is why the wise even called this to be the means. If one understands that the real nature about *one's self* is being the servant of the Lord, then it will lead to the thoughts regarding what is the most suitable fruit consistent with that. It will obviously show that the material gains of the world are not consistent with this nature and will lead to a distaste and even hatred towards them. It will also reveal that the true goal consistent with this *self understanding* is "*MOksham*" or "liberation". It will also instill a desire towards this goal and cause a thirst for early attainment of this goal. This therefore leads one to surrender to the Lord and obtain the lotus feet of Sriman NArAyana, thereby enabling one to perform eternal

service to the Lord. For all of this sequence, the starting point is the understanding of the relationship of *one's self* as the servant of the transcendental Lord. That is why some called it the means for liberation.

8: Conclusion.

The AchArya concludes the section with the following verse.

யான் எனதென்பது ஒன்றில்லை என்செய்வது அவனையல்லால்

ஆனதறிந்திடும் தன்னடியார்க்கு என்னையாட்படுத்தி

தான்என்னை நல்கி நடத்துகின்றான் தன்னருள் வழியே

நானுனை வீடு செய்வேனென்ற நந்திருநாரணனே

"Our Lord Sriman NArAyana who gave the word that He will liberate (us) from the shackles of the mundane worldly life and give (us) the eternal freedom, showing love towards me, making me the servant of His devotees who know all that is good, guides me the way of His Grace. There is nothing that is "I" or "Mine". Aside from my Lord, what is there and what needs to be done?"

The word "Namaha" and Sri Madhura Kavi AzhwAr's work Kanninun ChirutthAmbu:

தேறிய மாஞானமுடன் திருக்கோளுரிற்

சித்திரையில் சித்திரைநாள் வந்துதோன்றி

ஆறியநல் அன்புடனே குருகூர்நம்பிக்கு

அனவரதம் அந்தரங்கவடிமை செய்து

மாறனையல் லாலென்று மறந்தும் தேவும்

மற்றறியேன் எனுமதூரகவியே நீ முன்

கூறிய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம் பதனிற் பாட்டுக்

குலவு பதினொன்றுமெனக்கு உதவு நீயே

Sri VedAnta Desika - *PrabhandasAram* (7)

" O' Sri Madhurakavi! Fully endowed with clear and full knowledge, You took birth in the holy place of ThirukkOloor in the month of Chitthirai, on the day associated with the constellation of Chitthirai. Having ceaselessly served with supreme devotion, the Master of Thirukkuroor, Sri NammAzhwAr, You declared that you have not even unwittingly known of any other God except MAran".

In the second part of the verse, Sri Desika seeks Sri Madhurakavi AzhwAr's grace asking him to bestow him with the eleven verses which begin with the phrase "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" (*Kanninun ChiruttAmbu*). This work of Sri Madhurakavi AzhwAr forms the end of the முதலாயிரம் (the first thousand) among the collection of the four thousand verses of the AzhwArs. These eleven verses of *KanninunChiruttAmbu*, have been made part of the unique collection of the devotional philosophic poetry, நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தம் (NAIAyira Divya prabandham) by our AchAryas even though they were different from the works of all the other AzhwArs. While all the other AzhwArs' hymns were in praise of the Supreme Transcendental Lord, Sriman NArAyana, these verses were sung by Sri Madhurakavi in praise of his AchArya (preceptor), Sri NammAzhwAr.

Sri ManavAla MAMuni declares in உபதே³சரத்தினமாலை (*UpadEsa Rattina MALai*) that our great AchAryas included the verses of Kanninun ChiruttAmbu of Sri Madhurakavi AzhwAr as part of the அருளிச்செயல் (*Aruliccheyal*), (meaning the works of the AzhwArs born of their grace) knowing its full import since it is like the middle word, "நமோ" (*NamO*) of the *Thirumantram* (the *AshtAkshara Mantra*- the mantra with eight syllables).

வாய்த்த திருமந்திரத்தின்மத்திமமாம் பதம் போல்

சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலையை- ஆர்த்த புகழ்

ஆசிரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் நடுவே

சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து.

Sri Vedanta Desika declares in his *Sri Guruparampara sAram* that the way shown by துன்பற்ற Madhurakavi (who is distress-less), is தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே verily the ancient good path travelled by many in our hoary tradition, meant for those who are strong willed (who are not afraid of giving up the ephemeral world).

அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயன் நிற்க

அருமறைகள் தமிழ் செய்தான் தாளே கொண்டு

துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும்

தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே *Sri Guruparampara sAram* –2

The guru of Sri Madhurakavi was Sri NammAzhwAr, a peerless preceptor par excellence and a supreme பா⁴க³வத Bhagavata (devotee). Sri NammAzhwAr who was in deep meditation for many years under the tamarind tree in Thirukkurukoor was awaiting the arrival of Sri Madhurakavi and responded only to him.

Sri Thirumazhisai PirAn in NAnmukan ThiruvandAdhi calls பா⁴க³வத ஸமா ஸ்ரயணம் (taking the Lord's devotee as the guide and way) as the best among the three faultless means.

பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான் பாதம்

வழுவாவகை நினைந்து வைகல் - தொழுவாரைக்

கண்டிறைஞ்சிவாழ்வார் கலந்தவினைக்கெடுத்து

விண்டிறந்து வீற்றிருப்பார்மிக்கு *(NAnmukan ThiruvandAdhi -89)*

"I learnt of one faultless way. Those who choose to meet and live adoring the devotees who forever worship flawlessly the holy feet of the Lord of the ocean of milk, attain the supreme abode, rid of all effects of action and shine in excellence".

AzhwAr further states that the lot of the recipients of the grace of the Lord's devotees (பா⁴க³வதாபி⁴மாநநிஷ்டை) to be even better than those who have taken the Lord as the way (பா⁴க³வத ஸமா ஸ்ரயணம்) for they become blessed with the devotional service of the divine.

வீற்றிருந்து விண்ணாள வேண்டுவார் வேங்கடத்தான்
பால்திருந்தவைத்தாரே பன்மலர்கள் - மேல்திருந்த
வாழ்வார் வருமதிப்பார்த் தன்பினராய் மற்றவர்க்கே
தாழ்வாயிருப்பார் தமர் *(NAnmukan ThiruvandAdhi -90)*

"Living well in this world with a desire to reach the supreme abode are surely those who serve the Lord of ThiruvEnkatam offering a variety of flowers at His holy feet. Living even better are those favoured by the Lord's devotees who following the Lord's will and acting with love remain in service of the Lord".

In fact, all of the AzhwArs had similar views extolling பா⁴க³வத ஸமா ஸ்ரயணம் (*BhAgavatha SamAsrayanam*). Sri NammaAzhwAr declares himself to be the servant of the servant of the devotee of the wondrous Lord, even extending the lineage to several generations.

அடியார்ந்த வையமுண்டு ஆலிலை அன்னவசம் செய்யும்
படியாதுமில் குழவிப்படி எந்தை பிரான் தனக்கு
அடியார் அடியார் தம்அடியார் அடியார்தமக்கு
அடியார் அடியார் தம்அடியார் அடியோங்களே *(ThiruvAimozhi 3-7-10)*

Sri Madhurakavi AzhwAr not only took to the holy feet of Sri NammAzhwAr a பரம பா⁴க³வத (parama BhAgavata- devotee parexcellence) and an incomparable AchArya, but lived under his holy feet being the full recipient of his and the Lord's grace. "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு" (*Kanninun ChiruttAmbu*) is a beautiful piece of supreme *Acharya Bhakti* (devotion to the preceptor, the *guru*). In fact, tradition states that Sri NAthamuni obtained all the verses of the AzhwArs by meditating on the Archa form of Sri NammAzhwAr in Thirukkurukoor, chanting the *Kanninun ChiruttAmbu* about twelve thousand times. Thus, one can conclude that we might not have had the NAlAyira Divya Prabandham today but for the *Kanninun ChiruttAmbu* of Sri Madhurakavi AzhwAr.

ஸ்ரீ மதுரகவி ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்யர்கள் திருவடிகளே சரணம்

Adiyen

N.Ranganathan

திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் மதுரகவி ஆழ்வார்.

அலமேலு மணி

நாவெல்லாம் நாதனின் நாமமே நாளெல்லாம் நவின்றிருக்க, நாரணனின் பாதமே கதியென்று கிடந்து பாயிரம் பல பாடி பெரும்பேறு பெற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள்.நாலாயிரம் பாடல்கள் பாடி அவற்றை 'திவ்யப் பிரபந்தம்' எனத் தொகுத்து, பரமனின் புகழ்பாடி பெரும் களிப்புக் கொள்வர் பரம பக்தர்கள். ஆனால் பரமனின் பக்தனையே முக்திக் கவசமாகப் புத்தியினில் கொண்டு பத்துடன் ஒரு பாடல் பாடிப் பெரும் புகழ் பெற்றவர் மதுரகவி ஆழ்வார் அவர்கள். பரமனைப் பணிவதை விட பக்தனைப் பணிவதே பெரிது என மனமுணர்ந்து , ஆழ்வார் சிங்கம் நம்மாழ்வாரையே கடவுள் எனக் கருதி, நெகிழ்ந்து உருகி நெஞ்சினில் இருத்திப் பரவசம் அடைந்தவர் மதுர கவி. பல நூறு பாடல்களைப்பாடி பிரபந்தத்தில் ஆழ்வாரானவர்களுக்கு மத்தியில் விரல் விட்டு எண்ணும் அளவே பாடி, அதுவும் அப்பனைப்பாடாது அடியவரைப்பாடி நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்தில் இடம் பெற்றவர் மதுரகவி ஆழ்வார் என்றால் அவரது பாடலின் பெருமை சொல்லவம்போமோ?

பாண்டிய நாட்டில் திருக்குருக்கூரான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு அருகில் உள்ள திருக்கோளூரில் துவாபர யுகத்தில் சித்திரை மாதச் சித்திரை நன்னாளில் அவதரித்தவர் மதுரகவி அவர்கள். திருமாலின் கணங்களின் தலைவரான குமுதரது அம்சமும், கருடனது அம்சமும் சேர்ந்து உதித்தவர். விளங்கும் துறைகள் பலவற்றையும் மதிநுட்பத்தால் தெரிந்தரிந்து, வேதமும் சாத்திரமும் விளையாட்டுபோல் கற்றறிந்தார். செவகிகினிய நற்கவி பாடுவதில் வல்லவரானார், 'மதுர கவி' என பெயர் பெற்றார்.சுரி சங்கக் கையினார்,அரவிணணைமிசை மேய மாயனார் எழில் அவரின் சிந்தை கவர கிருஷ்ண ராமாதியரின் அவதார ஸ்தலங்களையும், நல்ல நதித் தீர்த்தங்களையும் கண்டு வர வட நாட்டுப் பயணம் மேற்கொண்டார் மதுர கவி .

மின்னின் நுண்ணிடை மடக்கொடி காரணம் இலங்கைமன்னன் நீள்முடி பொடி செய்த மன்னன் ராமர் அவதரித்த அயோத்தியில் இருந்தபோது தன் ஊரான திருக்கோளூரைத்தொழித் திரும்பும்போதெல்லாம் அங்கே ஒரு ஜோதி ஒளிர்வதைக்கண்டார். கண்டதன் விளக்கத்தைக் கண்டறிய தெற்கு நோக்கித் திரும்பினார் மதுர கவி. திருக்கோளூரின் அருகே உள்ள திருக்குருக்கூரிலிருந்து ஒளி வந்ததை உணர்ந்து அங்கு சென்றார். புலனைந்துமேயும் பொறியைந்து நீக்கி, புளிய மரப் பொந்தில் மோனத்தவத்தில் உள்ள இளைஞனைக் கண்டார். கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடை அளிக்காத

இளைஞன் செவிடோஅன்றி ஊமையோ என வியந்த வண்ணம் வினா தொடுத்தார். "செத்தத்தின் வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால், எத்தைத் தின்று எங்கே கிடக்கும்?" என்று கேட்டார் மதுரகவியார். "அத்தைத்தின்று அங்கே கிடக்கும்!" என்ற பதில் கிடைத்தது. தேடிக்கொண்டிருந்த ஞானம் உடனே கிடைத்த புளகித்தத்தில் வயதிலும் அறிவிலும் தன்னிலும் சிறியவராக இருந்தும் கவித்துவத்தில் மிகப் பெரியவரான நம்மாழ்வாரை உடனே தன் குருவாக உளம் கொண்டார் மதுரகவியார். சரீரத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் உள்ள தொடர்பைப் பற்றிக்குறிக்கிறது இந்த உரையாடல். மாபெரும் தத்துவத்தைக் கல்லில் கீறினாற்போல் விளக்குகிறது அது. அன்றிலிருந்து நம்மாழ்வாரே குரு என்று கொண்டு அவரையே பணிந்து வந்தார் மதுரகவி. மற்ற தெய்வங்கள் அவர் நாடவில்லை.

"நாவினால் நவிற்பு இன்பம் எய்தினேன்

மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே

தேவு மற்றறியேன் குருகூர் நம்பி

பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவேனே"

என்று எனக்கு தெய்வம் குருகூர் சடகோபன் தான். வேறு தெய்வம் எனக்கினி வேண்டேன் என்று உறுதி பூண்டார். பதினாரு வயதுவரை ஊமையாக இருந்து விட்டு மதுரகவியைச் சந்தித்ததும், திருவாய் மொழியின் ஆயிரம் பாடல்களையும் கவிகளாக மதுர கவிக்குச் சொல்லியிருக்கிறார் சடகோபன். அவரே பின் நம்மாழ்வாராகப் புகழ் பெற்று வைணவத்தைத் தழைக்க வைத்தார். அப்படி நம்மாழ்வாரைக் கண்டறிந்தவர் மற்றும் அவர் கவிகளைக் காப்பாற்றியவர் என்ற பெருமைதான் மதுரகவியையும் ஆழ்வாராக மாற்றியதோ?

என்னே ஒரு பக்தி! இறைவனைச் சரணாகதி அடைவதே மிக்கக் கடினமான ஒரு முயற்சி. மனம் தடுமாறி அலைபாயும். ஆனால் மதுர கவியாரோ ஆண்டவனின் பக்தனையே மனதாரப் பற்றிக்கொண்டு

"கண்ணிருண் சிறுத்

தாம்பினால் கட்டுண்ணப்

பண்ணிய பெருமாயன் என்னப்பனில்

நண்ணித் தென் குருகூர்நம்பி யென்றக்கால்

அண்ணிக்கு மமுதூறும்

என் நாவுக்கே"

என்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

அழகான சிறுசிறு முடிச்சுக்களால் முறுக்கப்பட்ட தாம்புக் கயிற்றால், அதுவும் தன்னை விட்டு சிறிதே தூரம் செல்லும்படியான சிறிதே நீளமான தாம்புக் கயிற்றால் யசோதை கட்டினாளே. அந்தக் கண்ணனைக் காட்டிலும் என் தலைவன் 'தென் குருகூர்நம்பி' என்று அவருடைய நாமத்தைச் சொன்னால், அப்பப்பா என் வாயினில் அதுவும் அடிநாக்கு வரை அமுது ஊறுகிறதே. அந்த குருகூர் நம்பிதான் என் தெய்வம்." என்று பறை சாற்றுகிறார். அவன் பெயரை எப்போதும் நாவினால் சொல்லி இன்பமெய்துகிறார். அவரைத்தவிர வேறு தெய்வமறியேன். இது சத்தியம். குருகூர் நம்பியையே பாடித் திரிவேன்' என்று நெகிழ்கிறார். அதுமட்டுமல்ல. மார்பில் திருவன், வலனேந்தும் சக்கரத்தான், பாரைப்பிளந்த பரஞ்சோதியை அன்றி மிக்க வேதியர் வேதத்துட்பொருள்நிற்கப் பாடி, என் நெஞ்சத்துள் நிற்கும் ஒண்டமிழ் சடகோபன் காதல் அடிமை நான்' என எண்டிசையுமறிய இயம்புவதைக் கேட்டு நன்மை மிக்க நான்மறையாளர் என்னைப் புன்மையாகக் கருதுகிறார்கள். அதனால் எனக்கென்ன? குன்ற மாடத் திருக்குருகூர் நம்பி என்னை இகழ்விலன் காண்மினே, என்று நெக்குறுகிறார். அப்படியே நான் தவறு செய்தாலும் தனக்கு ஒரு பயனில்லாமல் போனாலும், திருத்துவதற்கே தகுதி இல்லாமல் போனாலும் அதைப்பற்றிக் கவலையின்றி நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் குயில் நின்றால் பொழில் குருகூர் நம்பி. அவனருள் கண்டீரே! எனக் கூவி அழைக்கிறார். இப்படி பதினொன்று பாடல்கள் இயற்றி குருவின் அடி கொண்டாடுகிறார். அதனால் தான் பெருமாளைவிட அவனது அடியார் பெருமை முக்கியம் என்ற வைணவ சம்பிரதாயத்திற்கு அடிகோலாக பிரபந்தத்திற்குள் இடம் பெற்றதோ அவர் பாடல்கள். "தேவு மற்றறியேன்" என்ற ஆசார நிஷ்டையை அனுஷ்டித்து, ஒரு மன சரணாகதியின் தத்துவத்தை உலகறியச்செய்தவர் மதுரகவியார்". "கண்ணி நுண் சிறுத் தாம்பு" என்ற பதினொன்றே பாடல்களை, அதுவும் அடியார் சடகோபனைப் பற்றி மட்டுமே பாடி பெருமை கொண்டவர் மதுரகவியார்.

மதுர கவியின் குரு சீர் தக்க சடகோபன் நெடுநாட்கள் இருந்தாரில்லை. அவரையே உள்ளம், உரை, செயல்களால் பணிந்து வந்த மதுரகவியார் சடகோபனின் புகழ் இன்று தொட்டு எழுமையும் நின்று நிலவ உள்ளம் கொண்டார். நம்மாழ்வார் என்று புகழ் பெற்ற சடகோபனின் திரு உருவச்சிலையை ஏறியருளச்செய்து அவர் தம் பாடல்களை உலகெங்கும் பரப்ப திருவிழாக்கள் எடுத்தார். இத்திருவிழாக்களில் நம்மாழ்வாருக்கு விருதுகள் கூறுவதை அன்றிருந்த மதுரைத் தமிழ் சங்கம் கேட்டறிந்தது. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் மாணாக்கர்கள் அதனைத் தடைசெய்ய திட்டமிட்டார்கள். அதறிந்த மதுரகவியார் நம்மாழ்வாரின் நலமிக்க பாடல்களை சங்கப்பலகையில் விட்டு அதன் பெருமையை நிரூபிக்கத் திடம் கொண்டார். பல்பெரும் நூல்களைப் பாரெங்கும் பரவச்செய்த சங்கமும் அதற்கு ஒப்புதல் அளிக்க

கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்
எண்ணும் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே

என்று தொடங்கும் பத்தாம் பத்து 5 ஆம் திருவாய்மொழி பாடல்களைக் கொண்ட ஓலைச்சுவடியை பொற்றாரைப் பொய்கையில் இட, மற்ற புலவர்களின் பாடல்கள் நீரில் மூழ்கிட நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி மட்டும் நீரில் மிதந்து வந்து மதுரகவியாரின் நம்பிக்கையை, நம்மாழ்வாரின் பெருமையை நிரூபித்து உறுதி செய்தது. அருள் கொண்டு ஆயிரம் தமிழ் பாடினான் புகழை எண் திசையும் அறிய அருளினார் மதுரகவி. தம் தவறை உணர்ந்த மதுரைச் சங்கப் புலவர்கள் நம்மாழ்வார் பற்றி பல பாடல்கள் இயற்றினர். எவரை புலவரே இல்லை என்று மறுத்தார்களோ அவரைப்பற்றி அந்தச் சங்கப்புலவர்களே புகழ்ந்து பாடல் இயற்றும் அளவு மனம் மாற்றியவர் மதுரகவி. குருவின் பக்திக்கு இதைவிட வேறு சான்று வேண்டுமா என்ன? பெருமன் வகுளாபரணன் அருள் கூர்ந்து ஓவாது உரை ஆயிரமாமறையின் ஒரு சொற்பொறுமோ உலகிற் கவியே" என்று ஆயிரம் பாட்டு சொன்ன நம்மாழ்வாரின் கவிக்கு முன் வேறு கவி எதுவும் நில்லாது என்று சங்கப்புலவர்களே ஒப்புக்கொண்டார்களென்றால் சீடரின் விடா முயற்சி தான் என்னே?

"ஓம் நமோ நாராயணாயா" என்பது திரு மந்திரம். அதில் ஓம் என்பது முதல் பதம். அது பகவானுக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதைக் குறிக்கும் என்கிறார்கள். இரண்டாவது பதம் 'நமோ' ஆச்சாரியானுக்குத் தொண்டு செய்வதைக் குறிக்கும். மூன்றாவது பதம் நாராயணனே கதி என்றும் நற்பலன் என்று குறிக்கும். ஆச்சாரியருக்குத் தொண்டு புண்டு அதே முச்சாக வாழ்ந்த மதுர கவியின் கண்ணி நுண் சிறுத் தாம்பு' பாசுரங்களை மதுரகவியின் குரு பக்தியைக் கண்டு பிரபந்தத்தின் நடுவே மத்தியப் பிரபந்தமாக வைத்தது மிகப் பொருத்தமல்லவா!. அதனால் தான்

"வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள்ருளிச்செயல் நடுவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து"

என்று மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்துள்ளார். மற்றும் பிள்ளை லோகாசாரிய ஜீயர் "கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு", 'பயிலும் சுடரோளி', 'நெடுமாற்கடிமை' முதலிய திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறது. இதன் அர்த்த கௌரவத்தை முன்னிட்டே அழகாயிருப்பதொரு ஹாரத்தை மேலும் ஒளி விடும்படி செய்ய அதன் நடுவே அழகிய உயர் மணியை வைப்பது போல நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்தின் நடுவே உயர் மணிபோல கண்ணிநுண் சிறு தாம்பு வைக்கப்பட்டுள்ளது" என்று மிக அழகாக விவரித்துள்ளார்.

இந்தப்பத்துப் பாசுரங்களை உபாசித்ததன் மூலமே நாதமுனிகள் மறைந்து போன நாலாயிரத்தையும் கண்டெடுத்துக் கொடுத்தார். இப்பிரபந்தத்தில் நாலாயிரமுண்டு. இதில்லையேல் நாலாயிரமுமில்லை. மதுரகவியாழ்வார் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்பிரபந்தத்தின் அவதாரத்திற்கும் பிரசாரத்திற்கும் காரண கர்த்தா. அதனால்

தான் நம்மாழ்வாரின் திருவடி நிலை 'மதுரகவி' என்று அழைக்கப்படுகிறது.
நாதமுனிகளும் தன் நன்றியை

"வேறொன்றும் நானறியேன் வேதம் தமிழ் செய்த
மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர் ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியா ரெம்மை
ஆள்வார் அவரே அரண்"

எனப்பாடி மகிழ்கிறார். அத்தகைய பெருமை வாய்ந்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு
பதினேரு பாடல்களை 12000 முறை சேவித்தவர்களுக்கு நம்மாழ்வார் காட்சி
தருவார் என்பது ஒரு ஐதீகம்.

பக்திக்கு வித்தான பிரபந்தத்தைக் கண்டு கொள்ள வைத்த மதுர கவி ஆழ்வார்
சரண்!.

"பத்தியொடு பதினொன்றும் பாடினான் வாழியே
பராங்குசனே பரனென்று பற்றினான் வாழியே
மத்திமாம் பதப்பொருளை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி திருவடிகள் வாழிவாழி வாழியவே!!"

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

Kanninun ChiruttAmbu

ஸ்ரீ நாதமுனிகள் அருளிய தனியன்கள்

Single Invocatory Verses by AchArya Sri NadaMuni:

அவிதித விஷயாந்தரஸ் ஸடாரே:

உபநிஷாத முபகாந மாத்ரபோக:

அபிச குணவஷாத்ததைக சேஷீ

மதுரகவிர் ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து

He who knew none else except Sri NammAzhwar, and who derived pleasure only from singing Sri NammAzhwar's divyaprabandham and who became enslaved by Azhwar's qualities, and accepted Azhwar alone as his sole Master, may that Sri Madhurakavi reside in my heart.

வேறொன்றும் நானறியேன் வேதம் தமிழ்செய்த

மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர் - ஏறெங்கள்

வாழ்வாம் என்றேத்தும் மதுரகவியா ரெம்மை

ஆள்வார் அவரே அரண்.

Sri Madhura Kavi proclaimed that he did not know anything other than the verses of Sri NammaAzhwar (also known as MArAn) , the leader of the beautiful town of Thiruk kurugoor who

expressed the Vedas in Tamil and declared that Swami Sri NammAzhwar alone was his life. That Madhurakavi is our ruler and is the fortress for all those who had surrendered.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்
பண்ணிய பெருமாயன் என்னப்பனில்
நண்ணித் தென்குருகூர் நம்பியென்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுதூறும் என்னாவுக்கே 1

நாவினால் நவிற்று இன்பம் எய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன் குருகூர்நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே 2

திரிதந்தாகிலும் தேவபிரானுடை
கரியகோலத் திருவுருக் காண்பன் நான்
பெரிய வண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காள்
உரியனாய்* அடியேன் பெற்ற நன்மையே 3

நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக் கருதுவராதலின்
அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை யாண்டிரும்
தன்மையான் சடகோபன் என் நம்பியே 4

நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள்தன்னையும்
நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர் நம்பிக்கு
அன்பனாய்* அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே 5

இன்றுதொட்டும் எழுமையு மெம்பிரான்
நின்றுதன் புகழேத்த வருளினான்
குன்ற மாடத் திருக்குருகூர்நம்பி
என்று மென்னை யிகழ்விலன் காண்மினே 6

கண்டுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினான்
எண்திசையும் அறிய வியம்புகேன்
ஓண்தமிழ்ச் சடகோபன் அருளையே 7

அருள்கொண்டாடும் அடியவர் இன்புற
அருளினான் அவ்வரு மறையின் பொருள்
அருள்கொண்டு ஆயிரம் இண்தமிழ் பாடினான்
அருள்கண்டார் இவ்வுலகினில் மிக்கதே 8

மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள்
நிற்க ப்பாடி என்நெஞ்சள் நிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச் சடகோபனென் நம்பிக்கு ஆட்
புக்க காதல் அடிமைப் பயனன்றே 9

பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்
குயில் நின்றார் பொழில்சூழ் குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேன் உன்தன் மொய்கழற் கன்பையே 10

அன்பன் தன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்
அன்பன் தென்குருகூர் நகர் நம்பிக்கு
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்னசொல்
நம்புவார்பதி வைகுந்தம் காண்மினே 11

The great charmer who performed mind boggling feats and allowed himself to be tied by a small knotted rope is my Father. Yet I seek the Azhwar who belonged to Thirukurukoor in the South, who is very sweet to my tongue like nectar. 1

Singing his praise with my tongue, I derived pleasure. I embraced his golden feet. This is the truth. I know no God other than the Azhwar whose blessed avatAra took place at Kurukoor. I will go about singing his verses which render themselves to melodious music. 2

Wandering thus, reciting Thiruvaimozhi I got the darsan of AdhippirAn, the Lord of the divyadesa, with His very graceful, enchanting dark hued form adorned by Sri Mahalakshmi. This blessing this servant of the Azhwar gained- Azhwar who is the jewel of the hallowed huge Thirukkurukoor kshetra. 3

Scholars well versed in the four Vedas with exemplary and merciful conduct, will discard me as the embodiment of all adharmā. But Satakopan (Sri NammaAzhwar) chose to be my mother, father and master and is therefore my refuge. 4

In the days prior to my association with Azhwar, I coveted the valuable possessions of others and was attracted to women who belonged to others. Today I am devoted to the Azhwar of Thirukkurukoor, the beautiful town with glorious gold inlaid towers and I am blessed. 5

From this day onwards, for seven lives to come, I will hold on to him steadily and sing his praise. The Azhwar, my Lord, the son of Thirukkurukoor with towers looming high like mountain will not let go of me or discard me ever. Please take note of this. 6

NammaAzhwar, the blessed son of PorkAriyar blessed me with his eyes and took me in his hands (sheltered) me. He destroyed all my sins accumulated from times immemorial. I will proclaim the praise of the Azhwar, who sang chaste Tamil verses and spread his name and fame in all eight directions. 7

Devotees who praise the Lord's grace rejoice the substance of those sacred Vedas he recited with the Lord's boundless grace and mercy in thousand sweet Tamil verses. His (Azhwar's) grace is the most precious blessing in this world. 8

He made the inner substance of the Vedas recited by devout vedic scholars to stick steadfast and remain deeply etched in my heart. From the very day I had darsan, I became deeply devoted to

Sadagopan who is the abode of all virtues. The only fruit (PurushArtha) I desire is service at his holy feet.

9

Though he derived no benefit out of reforming others, though they were undeserving, by his action taught them and set them on the right path and enslaved them and gave them the privilege of service (kainkaryam). Azhwar of Thirukkurukoor ! - the kshetra full of orchards where koels sing constantly. I desire only to be devoted to your sacred feet.

10

The Lord Sriman NArAyana is full of grace and love towards His devotees. Sri NammAzhwar of Thirukkurukoor is devoted to BhAgavathAs who adore the Lord. I am devoted to Sri NammAzhwar. The residence of all those who have faith in these verses of Madhurakavi is Srivaikunta itself.

11

(Translation adapted from the book "Sri Madhurakavi Azhwar's Kanninun ChirutthAmbu – A Commentary" by Smt. Radha Muralidhar – April 2004 -- Publishers, Sri Ramanuja Mission, Dombivli – Mumbai)

ஸ்ரீ மதுரகவி ஆழ்வார் வாழித்திருநாமம்

சித்திரையில் சித்திரைநாள் சிறக்கவந்தோன் வாழியே

திருக்கோளுர் வந்துதித்த செல்வனார் வாழியே

உத்தர கங்கா தீர்த்து உயர்தவத்தோன் வாழியே

உயர்கதிரோன் தெற்குதிக்க உகந்துவந்தோன் வாழியே

பத்தியுடன் பதினொன்றும் பாடினான் வாழியே

பராங்குசனே பரனென்று பற்றினான் வாழியே

மத்திமாம் பதப்பொருளை வாழ்வித்தான் வாழியே

மதுரகவி திருவடிகள் வாழி! வாழி! வாழியே.

ஸ்ரீ மதுரகவி ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

Long live the blessed one whose *avatAra* came on *Chitthirai* star of *Chitthirai* month.

Long live the holy son of Thirukkurukoor *Kshetra*

Long live the saint who meditated on the banks of the sacred Ganga

Long live the One who followed the sun rising in the south

Long live the poet who sang these eleven verses with *bhakthi*

Long live the disciple who caught hold of ParAnkusamuni as the Lord

Long live the one who breathed life into the *bhakthi* path

May the holy feet of Sri Madurakavi live forever.

Salutations to the holy feet of Sri Madhura Kavi AzhwAr.

Acknowledgement

We sincerely thank all the volunteers, sponsors and devotees for their outstanding support in continuing the tradition of the Azhwars' utsavam for the 9th year in succession.

We sincerely acknowledge the contribution of the following individuals towards the preparation of this year's Azhwars' utsavam booklet.

1. Sri Kidambi Rajagopalan for providing as well as for preparation of the manuscript entitled "Madhurakavi Azhwar" in English by his beloved father (Late) Sri R. RamnujaChari – Professor of Philosophy, Annamalai University, India.
2. Smt. Alamelu Mani: "The article in Tamil on Sri Madhura Kavi Azhwar"
4. Sri.N.Ranganathan: "The Meaning of the word "*Namaha*" and "*Kanninun ChirutthAmbu*" as well as Tamil texts and translation of verses from *Kanninun ChirutthAmbu* and the *Thanians*"
5. Sri Balu Srinivasan: Beautiful Photography and the booklet design and
6. Sri Gopal Krishnan: Publication of the Utsavam booklet

Sincere thanks to:

Sriman Varadaraja Bhattar, Sriman Gopala Bhattar, Sriman Govindarajan Bhattar, Siva Sri Ketheeswaranatha Gurukkal, Siva Sri Surendra Gurukkal, Siva Sri Uma Ramana Gurukkal, Siva Sri Sivasankara Sharma and Siva Sri Janardhana Sharma for their dedicated service to the Lord

And

The President and the Trustees for their dedication to the temple and the community.

As well as to all the devotees who participated in the festival.

THE HINDU TEMPLE SOCIETY OF CANADA

THE HINDU TEMPLE SOCIETY OF CANADA